

H O R E J C

HOREJC

JAROSLAV

H O R E J Š

NEJEN

S O C H A Ř

ZE SBÍRKY TOMÁŠE HEJTMÁNKA

ARTHOUSE
HEJTMÁNEK
PRAHA 2015

SBĚRATELSTVÍ JE PRO MNE JEDNOU Z ŽIVOTNÍCH VÁŠNÍ, BEZ KTERÉ SI ŽIVOT NEDOKÁŽU PŘEDSTAVIT

Sbírání předmětů výtvarně-uměleckého charakteru se věnuji od mala. Vzpomínám na prázdniny dětských let, které jsem trávil u svých prarodičů na venkově poblíž Kostelce nad Černými lesy. Mým oblíbeným a často navštěvovaným místem byla místní skládka odpadu, kde jsem občas nacházel věci, mnoha lidmi pokládané za zastaralé a nepotřebné. Jednalo se převážně o starou užitou keramiku, někdy zdobené užité předměty ze dřeva, kovu, skla aj. V hledání „pokladů“ jsem pokračoval na Malé Straně, kde jsem bydlel s rodiči od svých devíti do čtyřiašedesáti let. Železné neděle, tajemná sklepení, pudy, opuštěné chátrající domy tehdejší staré Prahy mnohdy překvapily nejedním zajímavým uměleckým předmětem. Některé vlastním do dnešní doby, i když nemám dostatek místa pro jejich vystavení (např. rozsáhlá sbírka uměleckého kovářství – zámky, klíče, kování na nábytek a dveře). Významným zdrojem a inspirací mého sbírání byly časté návštěvy u pražské-smíchovské babičky, která pečlivě opatrovala sbírku po mém dědovi, jehož jsem už bohužel nezažil. Jednalo se o velkou kolekci výtvarného umění – obrazy, sochy, kresby, grafiku, medaile, plakety a odznaky a rozsáhlou sbírku lidového umění, zvláště pak malované keramiky. Často jsem z odpolední návštěvy u babičky odcházel s dárkem v podobě kresby, grafiky nebo třeba džbánku. V rodinné kronice děda zaznamenával mimo jiné historii sbírkových předmětů. V kapitole „kumšt v naší rodině“ popisuje vztah členů rodiny a předků k umění. Rovněž jeho rodiče byli vášnivými sběrateli. Můj pradědeček, lázeňský lékař s chotí často hostili ve své luhačovicke vile přední české umělce a výtvarníky tehdejší doby – 1910–1932 (Janáček, Kubelík, Suk, Mucha, Jaroněk, Lolek, Pečinka, Dvořák, Horejc, a další). Sběratelské vlohy mají tedy kořeny v mé rodině.

Jaroslav Horejc, *Ella*, 1919

Svého prvního Horejce jsem získal přesně před třiatřiceti lety. Narozeninový dárek od mojí babičky, který jsem si mohl sám vybrat představoval drobnou plastiku z pálené hlíny. Stojící dívka v klobouku, s širokou sukni, jednou rukou v bok, bravurně modelovaná sochařská skica s drobným označením na podstavci Horejc. Tento, tehdy pro mě neznámý sochař, byl rovněž opětovně zmiňován v rodinné kronice jako častý návštěvník Luhačovic. Několik pohlednic s pozdravy, fotografie děl Jaroslava Horejce s podpisem a věnováním dokládají blízké přátelství mého pradědy a prababičky se sochařem. Rozluštěním textu jedné z pohlednic se potvrdil velký zájem profesora Horejce o návštěvu, zvláště pak, mojí prababičky, milostivé paní Ryčů v pražském ateliéru na Umprumu. Jestli k oné návštěvě došlo, to jsem však již nikde nedohledal. Z popisků fotografií Horejcových děl na zadní straně jsem však identifikoval mého prvního Horejce, jako tetičku „Ellu“ její dceru, sestru mého dědy.

Po předcích jsem patrně také získal výtvarný talent, od dětských let jsem rád kreslil, maloval, modeloval. Ideální podmínky pro tvorbu mi poskytli tatínek a maminka, oba výtvarníci. V jejich ateliéru, přeplněném sádrovými modely plastik z nejrůznějších dob a stylů, jsem trávil většinu volného času pomáháním v jejich práci či vytvářením svých vlastních uměleckých artefaktů. Klasické sochařství mne v mé práci vždy inspirovalo, jedním z mých přání také bylo stát se sochařem, stejně jako si to v dětství přál i můj tatínek.

Při náhodném zhlédnutí reprízy dokumentárního filmu o Jaroslavu Horejci v roce 1983 mě jeho dílo a osobnost uchvátily natolik, že jsem se rozhodl systematicky vyhledávat a sbírat tohoto autora. Díky inzerci na koupi výtvarného díla Jaroslava Horejce (se značkou velký vzor) a zájmu

Livia, 1921
hruškové dřevo, v. 36,5 cm, ZNAČENO: HOREJC

